

Fővárosi Ítéltábla
9.Pf.22.015/2011/3.

A Fővárosi Ítéltábla a jogtanácsos által képviselt felperesnek - a dr. Palánki Zsolt ügyvéd által képviselt I. rendű és II. rendű alperes ellen **készfizető kezesi kötelezettség teljesítése** iránt indított perében a Fővárosi Bíróság 2011. március 23-án meghozott 15.P.24.630/2009/25. számú ítélete ellen az I. és II. rendű alperes 26. sorszámon előterjesztett fellebbezése folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s:

Keresetében a felperes 36.440.557 Ft tőke és ebből 27.114.681 Ft-nak 2010. május 13-tól a kifizetés napjáig járó, a mindenkorin jegybanki alapkamat 6 %-kal növelt mértékű késedelmi kamata, továbbá kizárólag a lerótt illetékből álló perköltsége egyetemleges megfizetésére kérte kötelezni a készfizető kezes alpereseket.

Az alperesek a kereset elutasítását kérték, a követelés jogalapját és összegszerűségét is vitatták. Érdemi védekezésük szerint az adós késedelme a felperes dolgozójának volt felróható, ezért a felperes jogszerűtlenül mondta fel a kölcsönszerződéseket. Ezen kívül az adós rendelkezésével ellentétesen a megfizetett 2.000.000 és 8.000.000 Ft-ot nem a perbeli tartozásra számolta el, és követelését sem a felmondás időpontja szerinti árfolyamon számolta át.

Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az I. és II. rendű alpereseket, hogy 15 napon belül fizessenek meg a felperesnek egyetemleges 36.440.557 Ft-ot és ezen összegből 27.114.681 Ft után 2010. május 13-tól a kifizetés napjáig a mindenkorin jegybanki alapkamat 6 %-kal növelt mértékű kamatát, valamint fejenként 450.000 - 450.000 Ft perköltséget.

Ítélete indokolása szerint a perben nem volt vitás a bankhitel- és kölcsönszerződések, valamint a készfizető kezességi szerződések megkötésének ténye, azok tartalma, a felmondás ténye és hatályosulásának időpontja, illetve hogy ekkor az adósnak tartozása állt fenn, ezért ezeket a tényeket való tényként fogadta

el (Pp. 163. § (2) bekezdés). Védekezésükben az alperesek egyrészt arra hivatkoztak, hogy a kölcsönszerződéseket a felperes jogellenesen mondta fel, mert ugyan az adósnak volt ekkor tartozása, de ez a felperes dolgozójának a faktorálásra kötött szóbeli megállapodással ellentétes mulasztása miatt keletkezett. A Pp. 164. § (1) bekezdése alapján e tények bizonyítása az alpereseket terhelte, így nekik kellett bizonyítaniuk, hogy az adós kft. és a felperes abban állapodtak meg, hogy az adós felperes által faktorált számlái alapján az adósnak járó összegből kerül levonásra a mindenkorli törlesztő részlet összege, és hogy ezt a megállapodást a felperes megszegte. Az alperesek az állított tény bizonyítására a felperes és az adós egy-egy dolgozójának tanúkénti meghallgatását kérték. A tanúk vallomása azonban nem támasztotta alá az alpereseknek azt az állítását, hogy az adós, a felperes és az alperesek között volt arról megállapodás, hogy a faktorált számlákból befolyó összegből kell az adósnak az egyes havi részleteket törlesztenie. Ilyen megállapodás hiányában viszont nem róható a felperes terhére, hogy az alperesek, illetve az adós elképzeléseitől eltérően történt meg a faktorálás. Az alperesek azt is sérelmezték, hogy a felperes a felmondás után több mint egy évvel később tette meg a kényszerkonvertálást, mégpedig magasabb átváltási árfolyamon, és hogy több befizetést is az adós rendelkezése ellenére a saját besorolása szerint számolt el. Felhívta ezért a felperest a kölcsönszerződésekkel kapcsolatos részletes elszámolásának csatolására, aki ennek eleget tett, és arról is nyilatkozott, hogy a 8.000.000 Ft-os és 2.000.000 Ft-os tételek ugyan beérkeztek a bankhoz, de az átutalás nem tartalmazott olyan rendelkezést, hogy mely szerződéssel kapcsolatos a befizetés, és ezért ezeket az összegeket a Ptk. 290. § (2) bekezdés a) pont alapján a régebben lejárt követelések rendezésére fordította, így ezekkel a befizetésekkel a perbeli tartozás összege nem csökkent. Ezt követően 24-II. végzésével felhívta az alpereseket, hogy a felperes elszámolására írásban nyilatkozzanak, és amennyiben azt vitatják, fejtsek ki ennek indokait, és mellőzés terhe mellett terjesszék elő a szerintük helyes elszámolást. Figyelmeztette őket arra is, hogy amennyiben határidőben nem nyilatkoznak, úgy fogja tekinteni, hogy az elszámolást nem vitatják. Az alperesek a megadott határidőben nem nyilatkoztak, ezért úgy tekintette, hogy az elszámolást nem vitatják (Pp. 163. § (2) bekezdés). Az alperesek a konvertálással kapcsolatos felperesi magatartásra is alaptalanul hivatkoztak, mert erre az adós érdekében került sor, melynek következtében az adós és így az alperesek is kedvezőbb helyzetbe kerültek a svájci frankban nyilvántartott tartozáshoz képest. Mindezek alapján egyetemlegesen kötelezte a készfizető kezes alpereseket a nem vitatott elszámolás szerinti tartozás és annak szerződésben kikötött kamata megfizetésére (Ptk. 523. § (1) bekezdés, 272. § (1) bekezdés, 274. § (1) bekezdés a) pont, devizakölcsön-szerződések 14.1. pont). A lerótt kereseti illetékből álló perköltségről a Pp. 78. § (1) bekezdés, 79. § (1) bekezdés és 82. § (2) bekezdés szerint rendelkezett.

Fellebbezésükben az alperesek elsődlegesen az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a kereset elutasítását, másodlagosan pedig az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság újabb eljárásra és újabb határozat hozatalára utasítását kérték, mert a perben meghallgatott tanúk nem mindenre kiterjedően tettek vallomást.

Fenntartották, hogy a követelésnek azért nincs jogalapja, mert a felperes jogellenesen mondta fel a kölcsönszerződéseket, a törlesztő részletek fizetésével ugyanis soha nem estek késedelembe. A felperes tanúként meghallgatott alkalmazottja, aki a felperesnél hitelreferensként dolgozott, nem állította vallomásaiban, hogy a késedelem nem a felperes hibájából történt, és az, amit előadott a felperes mulasztását nem zárja ki. A felperes sem vitatta annak a szóbeli megállapodásnak a létrejöttét, amely szerint egy 50.000.000 Ft-os faktorálási szerződés útján történt a kölcsön törlesztése, és a felperes a benyújtott számlák faktorálásából befolyt összegeket fordította a törlesztésre. Ezt a gyakorlatot a korábban csatolt számlák is bizonyítják, és ezt vallomásaiban a felperes dolgozója sem vitatta. Ezért nem helytálló a felperesnek a 8.000.000 és 2.000.000 Ft-os befizetések elszámolásával kapcsolatos és a Ptk. 290. § (2) bekezdés a) pontjára alapított érvelése. A felperes a Ptk. 289. § (1) bekezdéssel ellentétesen egy másik tartozásba számította be ezt a két részletet, és erről a Ptk. 277. § (5) bekezdése ellenére sem tájékoztatta őket. A felperes által többször hivatkozott ügyfélvédelem rendszerint a hátrányukra szolgált, így akkor is, amikor a felperes a követelését nem a felmondás időpontja szerinti árfolyamon, hanem egy későbbi, sokkal drágább árfolyamon számolta el.

Fellebbezési ellenkérelmében a felperes az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte, annak helyes indokaira hivatkozott, a másodfokú eljárásban nem igényelt perköltséget.

Az elsőfokú bíróság ítéletének nem volt a Pp. 228. § (4) bekezdés szerint fellebbezés hiányában jogerőre emelkedett rendelkezése, ezért az ítéletet a másodfokú bíróság egészében bírálta felül.

A fellebbezés nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg. A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság érdemi döntésével és annak jogi indokolásával is egyetértett, emiatt az elsőfokú ítélet helyes indokait határozatában nem ismétli meg, azokra a Pp. 254. § (3) bekezdése alapján csak visszautal, és kizárólag a fellebbezésben előadottak miatt emeli ki kiegészítő jelleggel a következőket.

A Pp. 164. § (1) bekezdés alapján az alpereseket terhelte az állított faktorálással kapcsolatos felperesi mulasztás bizonyítása, az indítványukra meghallgatott két tanú vallomása azonban nem támasztotta alá a védekezésükben előadottakat. Sőt, az adós dolgozója kifejezetten azt vallotta: valójában az adós társaság képviseletében ő kérte a felperestől, hogy egy alaptalanul kibocsátott inkasszó visszavonásáig ne faktorálja a benyújtott számlákat, miután pedig a felperes alkalmazottja a szabadságáról visszajött, jelezte neki, hogy ugyan visszavonták az inkasszót, de a benyújtott számlák közül négyet az időközben lejárt fizetési határidő miatt már nem lehetett faktorálni. A tanúnak ez a vallomása tehát cáfolta a felperesi mulasztás állított tényét, és bár a felperes tanúként meghallgatott alkalmazottja nem emlékezett ilyen eseményekre, a két tanú vallomása semmiképpen nem

támasztotta alá az alpereseknek azt az állítását, hogy a kölcsön törlesztése a felperes hibájából hiúsult meg (19. számú jegyzőkönyv 5-9. oldal). Az alpereseknek a követelés összegével szembeni két kifogása pedig ugyancsak alaptalan, mert az összesen 10.000.000 Ft-os átutalással kapcsolatban eleve nem bizonyított a kötelezeti rendelkezés ténye, a fizetési kötelezettség pénznemének átváltására pedig a felperes nem vállalt szerződéses kötelezettséget.

Az alperesek másodlagos fellebbezési kérelmét szintén nem lehetett teljesíteni, mert az elsőfokú bíróság a Pp. rendelkezéseinek megfelelően az indítványukban megjelölt tanúkat részletesen meghallgatta, és a tárgyalási határnapon jelenlévő feleknek, így az I-II. rendű alpereseknek is biztosította azt a lehetőséget, hogy a tanúkhöz kérdéseket intézhessenek (Pp. 173. § (3) bekezdés, 19. számú jegyzőkönyv). Ezért az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezésére irányuló fellebbezési kérelemnek - eljárási szabálysértés hiányában és további bizonyítás szükségtelensége miatt - sem volt jogi és ténybeli alapja (Pp. 252. § (2) és (3) bekezdés).

Mindezek alapján a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdés alkalmazásával helybenhagyta.

A felperesnek a másodfokú eljárásban nem volt perköltségigénye, a fellebbezési illetéket pedig lerótták az alperesek. A másodfokú bíróságnak ezért a költségek és az illeték megfizetéséről sem kellett rendelkeznie.

Budapest, 2012. március 13.

Dr. Tölg-Molnár László s.k.
a tanács elnöke

Dr. Hőbl Katalin s.k.
előadó bíró

. Madarász Anna s.k.
bíró

A kiadmány hitelül: